

NEŠŤASTNÁ LÁSKA

Kateřina Horová

Nikdo mi nerozumí. Všichni mě teď berou za blázna. Málem jsem propadla z fyziky, táta mě za to pěkně seřval a máma, ta je těhotná a radši jen všechno odkývá. Čeká dvojčátka, měly by to být holčičky. Je teď hodně podrážděná a cokoliv řeknu, nebo udělám, tak je špatně. Hrozně se těším na malé sestřičky, ale ta komedie okolo toho všeho! Táta mámu děsně rozmazluje a ty dvě malé potvůrky taky a já jako bych neexistovala. Hledají na mne jen to špatné. Bylo mi třináct a v ten den mi to rodiče řekli. Teda aby v tom bylo jasno. Můj táta od nás odešel, když jsem byla malá, skoro vůbec si na něj nepamatuji. Toho nepravého, mám ale moc ráda a беру ho jako vlastního. To se ještě nevědělo, že to budou dvojčátka a že bude těhotenství trochu náročnější. Ale zpátky k mému problému. Maluju si černé linky, nosím černé oblečení, žehlím si vlasy, poslouchám písničky, co nejsou zrovna DISCO... Proč to ale všem tak vadí? Tátovi se nelíbí, že chodím zmalovaná. Máma má problém s černým oblečením, žehlením vlasů – prý, že si je ničím a taky jí vadí krátké sukně. Já za to ale nemůžu, prostě se mi to líbí. Proč mě nemůžou nechat být?

„Zoe, tak co je s tebou? To si nemůžeme rozumně promluvit?“ ptala se máma. Mlčím a koukám do zdi. „Vždycky jsi mi přece všechno řekla.“ Povzdechla.

„Mami, podívej, prostě se o tom nechci bavit. Nechte mě takovou, jaká jsem, a takovou mě berte. Každý má svůj styl. Já se našla v tomhle.“ Řekla jsem a odešla do svého pokoje. Pustila jsem si muziku do sluchátek, lehla si na postel a koukala do stropu. Je to jasný, byl v tom kluk. Mámě jsem to ale říct nesměla. Řekla mi, že nesouhlasí s mým stylem a že jestli je v tom kluk, tak ať si jí nepřejí. Prej nechce, aby se mi něco stalo. Nevim, co by se mi jako mělo stát, když s někým budu chodit. Jmenoval se Sebastián. Byl o rok starší než já a měl stejný styl jako já. Seznámili jsme se, když přišel na začátku tohoto roku k nám do třídy. Přistěhovali se s rodiči z ciziny. Kupodivu, uměl výborně česky. Protože jediný místo bylo vedle mě – jistě víte proč, posadil se tam. V té době jsem ještě nebyla tak úplně taková jako teď. Ještě jsem nosila barevné oblečení, nemalovala jsem se tak silně a hlavně jsem si nežehlila vlasy. Jeho styl mě ale o hodiny, přestávky a dny strávené s ním tak zaujal, že jsem se prostě změnila a nikdo to nemůže pochopit. Říkají o nás,... teda, říkali, že jsme blázni. Nejdřív jsme byli hodně dobří kámoši, ale pak to přešlo v něco víc. Líbali jsme se spolu, chodili jsme spolu do kina a tak podobně. Začali jsme spolu prostě chodit a měli jsme se rádi. Máma ani táta o tom nevěděli, zabili by mě.

Jenže, jeho táta dostal nabídku na práci na druhém konci republiky, a protože by ho jinak vyhodili, Sebastián a jeho rodina se znovu odstěhovali. Už je to měsíc. Stýská se mi po něm, i když jsme se rozešli. Nechtěl, abych se trápila, protože vztahy na dálku podle něj nefungují, tak to radši ukončil s větou „budeme ale kamarádi, že jo?“. Píšeme si, ale už nedostávám na dobrou noc hřejivé SMS. Mám prostě pocit, že se mi všechno pokazilo. Chtěla bych, aby se vrátil, ale to nejde. Jeho tatka tam má dobře placené místo, a protože na tom nebyli nejlépe, musí si ho udržet. Já teď pořád ještě ležím na posteli a přemýšlím. Kdyby přišel někdo další, třeba by to bylo jiné, třeba bych v něm našla svého prince na bílém koni. Ale ne, můj princ už jednou přijel, ale zase odjel a teď je bůhvídkde. Rozbrečela jsem se. Poslední dny mě rozbřečí skoro každá vzpomínka na Sebastiána.

„Zoe, jdeme se maminkou na nákup. Pojedeš s námi?“ zeptal se přes dveře táta. Chvilí jsem přemýšlela. Nechtělo se mi s nimi vybírat sladoučké věci pro dvojčata, ale potřebovala jsem něco nového na sebe.

„Jo. Jen se obléknu.“ Zamumlala jsem. Natáhla jsem si černé slimky, oblékla černé tričko a přes něj černou košili s dlouhým rukávem. Rychle jsem obtáhla černé linky, řasy a mohla jsem jít.

Stojíme před krámem pro miminka. Chtěla bych holkám něco vybrat a tak podstupuju trápení a jdu s nimi do toho krámu. Vybrala jsem dvoje stejné růžové šatičky a k nim svetřík ve stejné barvě. Líbily se mi ty šatičky v černém, ale to mi rodiče nedovolili. Pak se šlo vybrat něco pro mě. Našla jsem si nadýchanou černou sukni, docela krátkou, ale mamka řekla, ať si vyberu, co chci. Pak také černé tílko s černým bolerkem a černo-červené rukavice. Kupodivu s tím nebyl problém. Když si vybírali něco rodiče, řekla jsem, že za nimi pak přijdu a zůstanu ještě chvíli v tom krámě. Chtěla jsem si ještě zkusit takové pěkné černé šaty. Hrozně se mi líbily a tak jsem se rozhodla si je vzít. Měla jsem igelitku se sukni a tílkem, takže jsem to hodlala dát do ní. *Sakra!*

Pročesávala jsem peněženku sem a tam, ale ta padesátikoruna tam prostě nebyla. Chyběla mi k zaplacení celých šatů. Když prodavačka viděla, že nemám peníze, jen pokrčila rameny, dala šaty na ramínko a chtěla je odnést zpátky na stojan. V tom mi někdo zaklepal na rameno. Otočila jsem se.

Stála jsem s otevřenou pusou a koukala na toho kluka. Mohl být tak o rok starší než já, měl modré oči a byl značkově oblečený. Nebyl celý v černém jako já, ale byl mi nesmírně sympatický a... asi jsem se do něj zamilovala.

„Ahoj, na, tady máš tu padesátikorunu, ty šaty ti moc slušely.“ Pousmál se na mě.

„A...ahoj... To nejde, to nemůžu. A... jak si mě v nich mohl vidět?“ byla jsem totálně mimo.

„No, vždyť jsi vyšla ven z kabinky a koukala ses do toho velkého zrcadla. Ale můžeš.“ Než jsem stačila cokoliv říct, na stole u pokladny přímo přede mnou ležela padesátikoruna a vedle ní nějaký papírek. Když jsem ho rozbalila, bylo tam číslo a jméno. Pousmála jsem se. Pořád jsem ale byla v šoku, přišel ke mně úplně cizí kluk, dal mi padesátikorunu a papírek s číslem a svým jménem. Rychle jsem zaplatila ty šaty, schovala je na dno tašky a uháněla za rodiči.

Ležela jsem na posteli, poslouchala písničky a přemýšlela, jestli mu mám napsat. Rozhodla jsem se, že mu napíšu. O mě totiž jen tak nějaký kluk nezavadí, tak proč toho nevyužít. Ihned mi odepsal a pak už to bylo. Pořád jsme si psali, akorát přes noc ne. Psal mi, kde bydlí, jak se má. Pak už jsme se začali bavit i o rodině, o škole, kamarádech a tak. Asi po týdnu pravidelného esemeskování mi napsal: *Hele, už od té doby, co jsme se poprvé viděli, se mi líbíš. Nechci spěchat, ale prostě tě mám rád! Filip*

Nemohla jsem popadnout dech, rychle jsem mu odepsala. Napsala jsem, že se mi taky líbí a že jsem ráda, že to tak cítí i on. Od téhle zprávy jsem se asi začala zase měnit. Už jsem si nemalovala tak silně oči, začala jsem nosit i barevná trika a přestala si ničit vlasy každodenním žehlením. Ne, nebylo to kvůli Filipovi. Teda jo, bylo, měl na mě pozitivní vliv (teda alespoň podle rodičů, nevěděli to, ale všimli si změn a byli rádi). Ale nebylo to kvůli tomu, že se mu to nelíbilo. Prostě jsem se s ním cítila dobře a tak už jsem se nemusela užírat v černém oblečení. Začali jsme spolu chodit ven, na rande, do kina... nebydlel daleko, takže v tom nebyl problém.

Uplynul měsíc. Mamce zase narostlo břicho a já se začínala lepšit i ve škole. Dokonce jsem dostala už po páté z písemky z fyziky jedničku! Černé oblečení bylo složeno v nejspodnějším šuplíku mě skříně. Ty ostatní naplňovaly barevná trika, sukně, tílka a mikiny. Mamka mě prokoukla a tak jsem jí o Filipovi řekla. Vůbec se nezlobila. Byla nadšená, řekla to i tátovi a ten řekl, že jim ho můžu představit! Prostě to celé dopadlo suprově. Za půl roku jsme byli nerozlučný pár. S Filipem jsme se vídali skoro každý den, měli jsme se opravdu rádi!

Hustopečské brko 2011

Centrum celoživotního vzdělávání Hustopeče – Městská knihovna

<http://ccv.volny-cas.cz>

Mamka porodila dvě krásné zdravé holčičky, pojmenovala je s tatškou Sofie a Stefani. Jsou fakt božský, akorát pořád brečí. Bylo to najednou trošku moc růžové, ale mně to nevadilo. Bylo to totiž lepší, než když to bylo černé.